

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Εἰς μάτην ὁ Διονύσιος ὑπέδειξε τὴν ἀφοσίωσιν, μεθ' ἧς ἡ Μύρτις ἐξετέλει τὰ χρέη τῆς καὶ τὴν ἄρνησίν τῆς τοῦ νὰ λατρεύσῃ πλέον τοὺς θεούς, καὶ τὸ ἄσκοπον τοῦ νὰ μένῃ με τοὺς ἄλλους δούλους, τοιαῦτα πρᾶξουσά. Ἡ Βαλερία ἦτο ἀμείλικτος. Εἶπεν ὅτι ἐσκόπευον μετ' ὀλίγον νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐκεῖ θὰ εὑρίσκε τὰ μέσα ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν Μύρτιν εἰς τὴν πάτριον θρησκείαν. Οὕτω λοιπὸν ἀπῆλθεν ὁ Διονύσιος ἄπρακτος καὶ βαρύθυμος, νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τοὺς ἐν Κορίνθῳ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ διαθήματος.

Ὁ Κλεομένης ἦλθεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν μαθὼν ταῦτα, καὶ πάλιν ἀνεμνήσθη τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου θεάματος τῶν ἐσταυρωμένων δούλων ἔξω τῶν τειχῶν τῆς Ῥώμης. Ἐν τῇ ὀδύνῃ τῆς καρδίας του, προσῆλθεν εἰς τὸν Διονύσιον, καὶ τῷ ἐξεμυστηρεύθη τοὺς φόβους του, περὶ τῆς τύχης τῆς ἀδελφῆς του, ἂν ἐπανήρχετο εἰς τὴν Ῥώμην.

— Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις αὐτὸν τοῦτον τὸν θάνατον ὑπέστη, αὐτὸς μόνος δύναται νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ, ἀπήντησεν ὁ γέρον ἑλπιόσως. Ἐν τῷ μεταξύ ὀφείλομεν νὰ προσευχώμεθα ἐνθέρμως ὑπὲρ αὐτῆς. Καὶ ὁ Κλεομένης ἀπῆλθε ἵνα προσευχηθῇ με ἀγωνίαν, τὴν ὅποιαν οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχε συναισθανθῇ.

Ἐν τούτοις ἡ Μύρτις ἠγνόει ἐντελῶς τὰ διατρέξαντα. Εἶχε μόνον μάθει ἀπὸ τὴν συνδούλην τῆς Φουλθίαν ὅτι ἐπρόκειτο μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ οἰκογένεια εἰς τὴν Ῥώμην αἱ δὲ προετοιμασίαι πρὸς τοῦτο εἶχον ἤδη ἀρχίσει, ὅταν ταχυδρόμος τις κατέφθασεν ἐκ Ῥώμης, κομίζων οὐχὶ μόνον ἐπιστολάς διὰ τὴν χήραν καὶ τὴν Βαλερίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἐκκλησίαν, ἐκ μέρους τῆς Κλαυδίας καὶ τῆς Ἰουλίας. Διὰ τοὺς Χριστιανούς αἱ εἰδήσεις ἦσαν εὐφρόσυνοι. Ὁ Παῦλος εἶχε δικασθῆ καὶ ἀθωωθῆ καὶ ἦτο ἐλεύθερος ἐκ τῆς φυλακῆς του. Ὑμνοὶ καὶ δοξολογίαι εἰς τὸν Θεὸν ἀντήχησαν καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Κορίνθῳ διὰ τὸ γεγονός τοῦτο.

Αἱ ἐπιστολαὶ ὅμως, τὰς ὁποίας ἔλαβον ἡ χήρα Κορνιλία καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς δὲν ἦσαν κατὰ τὸ φαινόμενον τόσον εὐχάριστοι, ἅμα δὲ τὰς ἔλαβον, διέταξαν νὰ σταματήσουν ὅλαι αἱ προετοιμασίαι διὰ τὸ μέχρι Ῥώμης ταξιδίου τὸ περιεχόμενον ὅμως τῶν ἐπιστολῶν ἔμεινεν ἄγνωστον εἰς πάντας τοὺς λοιποὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐδόθη

μῖαν ἡμέραν διαταγὴ νὰ ἐτοιμασθῇ δωμάτιον τὸ διὰ μῖαν κυρίαν, ἀλλὰ τὸ ὑποδειχθὲν δωμάτιον ἔκειτο πολὺ ἀπομακρυσμένον ἀπὸ τῶν τῆς Βαλερίας καὶ τῆς μικρᾶς τῆς δούλης, ἦτο δὲ λιτώτατα ἐπιπλωμένον.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας καταφθάσει ἡ Κλαυδία ἐκ Ῥώμης, μόνη καὶ ἄνευ συνοδοῦ. Ἡ Μύρτις εὐρίσκετο εἰς τὸ περιστύλιον μετὰ τῆς Βαλερίας, ὅταν εἰσῆλθεν ἡ Κλαυδία, ἀλλ' ἡ κυρία τῆς, ἀντὶ νὰ προστρέξῃ νὰ ἀσπαθῇ τὴν ἀδελφὴν τῆς ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν τὰ νῶτα καὶ ἀπερχομένη εἶπεν ἀγερώχως, εἰς τὴν Μύρτιν, «Ὁδήγησε αὐτὴν τὴν κυρίαν εἰς τὸ ἐτοιμασθὲν δωμάτιον.»

Ἡ Κλαυδία ἔμεινεν ἄλαλος, ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἰδοῦσα τὴν Μύρτιν πλησιαζούσαν καὶ ἐνθυμουμένη αὐτὴν, τῇ εἶπε: «Δεῖξε μοι λοιπὸν τὸ δωμάτιόν μου παιδί μου.»

Ὅταν ὅμως εἶδε πενιχρὸν κοιτῶνα καὶ παρετήρησεν ὅτι συνῆρε μετὰ τὰ δωμάτια τῶν δούλων, ἐρύθημα ἀγανακτήσεως ἀνέλαμψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς. «Αὐτὸ δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Βιργινίου Ῥούφου!» Ἀμέσως ὅμως καταπνίξασα τὴν ὀργὴν τῆς, εἶπεν ἡρέμα, «Δὲν πειράζει, δύναμαι καὶ ἐδῶ νὰ περάσω!»

Ἡ Μύρτις τὴν ἐβοήθησεν νὰ ἐκδυθῇ τὰ ἱμάτια τοῦ ταξιδίου, ἀπορούσα καθ' ἑαυτὴν πῶς ἄρα γε εἶχε δυσαρεστήσει τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς, ὥστε νὰ τὴν μεταχειρισθῶν τοιοῦτοτρόπως. Διότι τὴν αὐτὴν πρωίαν εἶχεν ἀκούσει τὴν Βαλερίαν διατάττουσαν μῖαν δούλην νὰ παραβῆσθ τὸ φαγητὸν τῆς ἀναμενομένης κυρίας εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς οὕτως, ὥστε νὰ μὴ συναντηθῇ μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας.

— Ἐρώτησε τώρα τὴν μητέρα μου, εἶπε τέλος ἡ Κλαυδία, ἀφοῦ ἤλλαξε τὸ φόρεμά τῆς, ἂν δύναται νὰ με δεχθῇ.

Ἡ Μύρτις ὑπήγγειε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν ταύτην, ἀλλὰ ἔλαβε τοιαύτην ἀπάντησιν, ὥστε ἐπιστρέψασα δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν μεταδώσῃ εἰς τὴν Κλαυδίαν, ἀλλ' ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Τὶ τρέχει; ἠρώτησεν αὐτὴ, ὠχρῶσα. Δὲν θέλει ἡ μήτηρ μου νὰ με δεχθῇ;

— Διετάρχησθ νὰ σοὶ εἴπω ὅ-ὅ-ὅτι δὲν σὲ ἔχει πλέον ὡς τέκνον τῆς! , εἶπεν ἡ Μύρτις με βραχνὴν καὶ διακεκομμένην φωνήν.

Ἡ Κλαυδία ἐπέσεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ παρεδόθη εἰς τῶν στιγμῶν ἀγωνιώδη συγκίνησιν. Ἐπὶ τέλους ἐγεγρεῖσα εἶπε,

— Μυρτι μου σὺ εἶσαι γενναιοτέρα ἀπὸ ἐμέ. Προσεύχου ὑπὲρ ἐμοῦ, διότι Κλαυδία ἡ Ἐστιάς ἔγεινεν ἤδη Κλαυδία ἡ Χριστιανὴ!

ΚΕΦ. ΚΛ'.

Αἱ Ἀθῆναι ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἴδουν καὶ φιλοξενήσουν τὸν Αὐτοκράτορα κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος. Τοῦτο ὅμως ἀνεκούφισε μᾶλλον παρά δυσαρέσκαιαν ἐπροξένησεν εἰς τὴν χήραν Κορνηλίαν καὶ τὴν Βαλερίαν, διότι συνησθάνοντο πικρῶς τὴν κηλῖδα, τὴν ὅποιαν εἶχε προσάψει εἰς τὴν οἰκογενεακὴν τιμὴν ἢ Κλαυδία, ἐγκαταλείπουσα τὴν θέσιν τῆς καὶ ἐξομνύουσα τοὺς ὄρκους τῆς Ἐστιάδος παρθένου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ πικρία αὕτη ἐξέσπα ἀδιακόπως κατὰ τῆς δυστυχοῦς Κλαυδίας. Ἡ θέσις τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦτο ὀλίγον καλλιτέρα τῆς Μύρτιδος, ἐχρειάζετο δὲ ὄλην τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, ἣν πρέπει νὰ ἔχη πᾶς ἀληθῆς χριστιανός, ὅπως ὑπομένη τὰς σκληραγωγίας, τὰς ὁποίας κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας τῆς ἐπέβαλλον. Ἡ μήτηρ τῆς καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς σχεδὸν οὐδέποτε τῇ ὠμίλουν, καὶ ὅτε μίαν ἡμέραν ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ πληροφορίας τινας περὶ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς, τῇ ἀπεκρίθησαν νὰ λησμονήσῃ ὅτι εἶχε ποτὲ πατέρα. Κατῶρθωσεν ὅμως νὰ μάθῃ πού ἦτο ὁ τάφος του καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ ὅπως τὸν στολήσῃ καὶ αὐτὴ δι' ὀλίγων ἀνθῶν, ὡς τεκμήριον τῆς τρυφερᾶς ἀγάπης, τὴν ὅποιαν πάντοτε ἔτρεφε διὰ τὸν πατέρα τῆς. Μὲ ὅποιαν τῆς ὅμως ἐκπληξῖν, μεταβάσα ἐκεῖ παρετήρησε μεταξύ τῶν ἄλλων ἀνθῶν καὶ στέφανον καὶ κλάδον βαίων κατέχοντα τὴν κυριωτέραν θέσιν *)! «Τὶ νὰ σημαίνῃ τοῦτο ἄρά γε; Τὶ δικαίωμα εἶχεν ἄρά γε ὁ πατήρ μου ἐπὶ τοῦ διακριτικοῦ τούτου σημείου τῶν χριστιανῶν; διελογίσθη εὐθὺς ἡ Κλαυδία, ἔσπευσε δέ, ἅμα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Μύρτιν.

Τὸ καράσιον ἐρωτηθὲν ἤλθεν εἰς ἀμυχανίαν. Τὸ ὅτι ὁ Βιργίνιος εἶχεν ἀσπασθῆ τὸν Χριστιανισμόν μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του, ἦτο μυστικὸν ὅπερ ἡ χήρα καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐπεθύμουν νὰ συνταφῇ μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ λησμονηθῇ, ἡ δὲ Μύρτις δὲν εἶχε τολμήσει οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους δούλους νὰ τὸ ἀναφέρῃ, ἂν καὶ οὗτοι βεβαίως τὸ ὑπώπτευον. Εὐρέθη λοιπὸν εἰς ἀμυχανίαν ἐνώπιον τῆς Κλαυδίας, μὴ θέλουσα νὰ ἐξοργίσῃ ἐπὶ πλεον τὴν κυρίαν τῆς, ἂν αὕτη ἤθελε τυχὸν μάθει, ὅτι μετέδωκε τὸ μυστικὸν εἰς τὴν Κλαυδίαν.

*) Κλάδος βαίων ἢ φοίνικος ἦτο τὸ διακριτικὸν σημεῖον ἐπὶ τῶν τάφων τῶν Χριστιανῶν, πολλάκις δὲ ἐγλύπτετο καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιτυμβίου πλακός, ἢ τοῦ μνημείου.

ΜΕΓΑΛΑ ΠΛΟΙΑ ΜΕΤΑΣΥ ΤΩΝ ΛΡΧΑΙΩΝ.

Οἱ νεώτεροι καυχῶνται καὶ δικαίως διὰ τὰ θαυμαστά καὶ μεγαλοπρεπῆ πλοῖα των, ἱστιοφόρα καὶ ἀτμοκίνητα. Ἀλλ' ὅμως καὶ οἱ ἀρχαῖοι εἶχον πολὺ μεγάλα καὶ λαμπρὰ πλοῖα. Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε εἶναι τὸ πρῶτον παράδειγμα μεγάλου, τοῦ μεγίστου πλοίου, ὅπερ ποτε ἐπέπλευσεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, φέρον τοιοῦτον πολῦτιμον φορτίον ἐντὸς τοῦ κήτους του! 300 πηχῶν τὸ μῆκος δηλ. μακρύτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ «Μεγάλου Ἀνατολικοῦ.» Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε ἦτο ὄχι μόνον τὸ μεγαλιέτερον πλοῖον, ὅπερ ποτε εἶδεν ὁ κόσμος, ἀλλὰ καὶ τὸ κανωνικώτατον. Εἶναι δὲ ἀλήθεια πανθομολογουμένη, ὅτι τὰ ταχύτατα πλοῖα καὶ ἀτμόπλοια εἶναι τὰ κατασκευαζόμενα κατὰ τὰς ἀναλογίας τῆς κιβωτοῦ!

Ἐκτὸς τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε, ὁ Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ εἶχε διάφορα μεγάλα πλοῖα. Ἐν τούτων ἦτο 420 ποδ. μακρὸν, 57 πλατὺ καὶ 72 βαθύ, ἀπὸ τὴν τροπίδα μέχρι τοῦ ἄνω μέρους τοῦ περιζώματος τοῦ καταστρώματος. Τὸ πλοῖον τοῦτο εἶχε 4 πηδάλια καὶ 4,000 κωπηλάτας, ἐκτὸς τούτων 3,000 στρατιώτας τῆς θαλάσσης, καὶ μέγαν ἀριθμὸν ὑπηρετῶν. Οἱ κωπηλάται ἦσαν διηρημένοι εἰς 5 μέρη, ἀναλόγως τῶν πέντε καταστρωμάτων τοῦ πλοίου—διότι ἦτο πεντήρης.—Ἐκάστη δὲ κώπη ἦτο 57 ποδ. μακρὰ καὶ ἐχρειάζετο 5 ἄνδρας διὰ νὰ τὴν κινῶσιν!

Ἐτερον πλοῖον καλούμενον *Θαλαμηγός*, διότι ἦτο ἀποκλειστικῶς πρὸς χρῆσιν τοῦ βασιλέως, ἦτο 300 ποδ. τὸ μῆκος, 40 τὸ πλάτος, καὶ 60 τὸ βάθος. Ὁ ἱστορικὸς Καλλιξίνης περιγράφων τὸ πλοῖον τοῦτο λέγει ὅτι εἶχε σειρὰς στύλων, ἀναβάθρας μαρμαρίνους, καὶ ἀκόμη κήπους πλήρεις ἀνθῶν!

Ἐτερον μέγα πλοῖον ἦτο τὸ ναυπηγηθὲν κατὰ διαταγὴν τοῦ Τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἰέρωνος. Τὸ πλοῖον τοῦτο περιεβάλετο ἔξωθεν μὲ μόλυβδον καὶ ἔκαμνε καὶ ταξειδία, εἶχε δὲ τρεῖς εἰσόδους ἢ κατωτάτη ἔφερεν εἰς τὸ κῆτος, ἢ ἄνωθεν ταύτης εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καὶ ἡ τρίτη εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν στρατιωτῶν. Ἦτο δὲ διηρημένη εἰς 30 δωμάτια, ἕκαστον τῶν ὁποίων περιεἶχε 4 κλίνας διὰ τοὺς στρατιώτας. Ἐκτὸς τούτων ὑπῆρχον δωμάτια διὰ τοὺς ναῦτας, διὰ τοὺς ἀξιωματικούς, διὰ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, διὰ τοὺς αὐλικούς, διὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ξενιζομένους ξένους—εἶχε χώρον ἰκανὸν διὰ τροφάς, ξυλείαν, ὕδωρ, κλιβάνους πρὸς ψήσιμον ἄρτου, κρέατος, χῶρον διὰ ζῶα καὶ πτηνὰ χρησιμεύοντα πρὸς τροφήν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ κ.τ.λ. Ὀλόκληρος κόσμος!